

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק י"ט

קונטרס 229

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִצְאָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּזַעִיר אַפִּין אַתְּגַלְיָא, אַתְּגַלְיָא מְצַחָא דְעַתִּיקָא
דְעַתִּיקוֹן, וְאַשְׁתְּכִיד דִּינָא, וְלֹא אַתְעָבִיד.

תַּאנָּא, הַאי מְצַחָא, אַתְפֶּשֶׁט בְּמֵאתָן אֶלְפֵי סוּמְקֵי
דְסוּמְקֵי, דְאַתְאַתְדוֹן בֵּיהּ, וּכְלִילָן בֵּיהּ. וְכַד
אַתְּגַלְיָא מְצַחָא דְזַעִיר אַפִּין, אֵית רְשׁוּתָא לְכֻלְהוּ
לְחַרְבָּא. וְכַד אַתְּגַלְיָא מְצַחָא דְרַעוּא דְרַעוּין, דְנַהִיר
לְהַאי מְצַחָא, כְּדִין בְּלָהוּ מִשְׁתְּכִבִּין.

וְתַנְיָא, עֶשְׂרִין וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינִין מִשְׁתְּכַחִין בְּהַאי
מְצַחָא, וְכֻלְהוּ אַקְרוּן נְצַח (ס"א מְצַחָא וְכַל חַד
אַקְרֵי נְצַח). וּבְאַתְרוּן (דְאַפִּין) רְצוּפִין (דְאַפִּין), הוּא מְצַח.
וְאֵית מְצַח וְאֵית נְצַח דְאַיְנוּן נְצַחִים. וְהֵינּוּ דַתְּנָן

ספר נפלאות הזוהר

וְתַלְמִידֵיהוֹן וְכֻבָּר שְׁתוּ וְרוּו. וְנוֹדַע פִּי אֵין הַסְעָדָה בְּלֹא לַחֵם וְכֻמוֹ שְׁכַתְב הַרְשָׁבִי
זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה בְּזַהַר וַיִּקְרָא (פ' ד') עַל פְּסוּק אַכְלוּ רַעִים וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: מֵאֵן דְּאֵית לִיה
גְּרַבִּי דְחַמְרָא, אֲכִילָה בַּעֲיָא וְכוּ' וְכַתְב לְכוּ לַחֲמוּ בְּלַחְמֵי וְשְׁתוּ בִינָן מְסַכְתֵּי. לְכַן
עֲשִׂיתִי בֵּית לַחֵם לְהַגִּישׁ לְהַיְיֹשְׁבִים לְפָנֵי הַשֵּׁם לְאַכְלֵל לְשַׁבְעָה מִמֶּה שְׁתַּגֵּן הַשֵּׁם אֶת
עַבְדוֹ בֶּן אֱמֶתוֹ חֲנָה נְשֻׁמְתָה עָדָן. וּבְכַן אָנוּ לְיָהּ וּלְיָהּ עֵינֵינוּ. תַּכּוֹן תַּפְלַתְנוּ. וְזֹאת
לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר אָנָּא אֶלְקִינוּ. שַׁעָה אֶל שׁוֹעַתְנוּ. חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ. וּמִבֵּין הַגּוֹיִים קַבֵּץ
פְּזוּרֵינוּ. וְתַסְעֵנוּ בְּאַרְצֵנוּ וְאֵת צְמַח דְּוֹד עַבְדְּךָ מִהַרָּה תַצְמִיחַ בְּיַמֵּינוּ. וּמְלַךְ בְּנִפְיֹ
תַחְזִיקָה עֵינֵינוּ. יִשְׁמַח לְבַנּוּ וְיַגַּל כְּבוֹדְנוּ. בְּמַהַרָּה בְּיַמֵּינוּ. כֵּן יְהִי רְצוֹן אֲמֵן.

כה דְבַרֵי הַמַּחְבֵּר הַאי לְחַמָּא עֲנֵיָא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

נֶצַח נְצָחִים. וְאֵינוֹן בְּמִצְחָא, וּמִתְפַּשְׁטָן מְנַהוֹן בְּגוּפָא,
בְּאַתְרֵין יְדִיעָן.

תְּנִינָא, מָאֵי דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א' טו) וְגַם נֶצַח יִשְׂרָאֵל לֹא
יִשְׁקַר וְלֹא יִנָּחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחֵם.
הַאי רְזָא אוּקִימָנָא, כֹּל הַהוּא נֶצַח דְּאַתְפְּשֵׁט בְּגוּפָא,
זְמַנִּין דְּתִלִּי עַל עֲלָמָא לְמִידוֹן, וְתַב וּמִתְחַרְט וְלֹא עֲבִיד
דִּינָא, אִי תִיִּבִין. מָאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּקָאֵי בְּדוּכְתָא
דְּאַקְרֵי אָדָם, וְיָכִיל לְאַתְחַרְטָא. אָבֵל אִי בְּאַתְר
דְּאַתְקְרֵי רֵאשׁ, (בְּהַאי מִצְחָא) אַתְחַזִּי וְאַתְגְּלִינָא הַאי נֶצַח,
לָאו הוּא עֵידוֹן וְאַתְר לְאַתְחַרְטָא. מָאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם
דְּלֹא הוּא מְאַתְר דְּאַקְרֵי אָדָם, דְּהָא לֹא אַתְגְּלִי
כְּרִצוּפָא וְחוּטְמָא, אֲלֵא מִצְחָא בְּלַחֲדוּי. וּבְאַתְר דְּלֹא

ספר נפלאות הזוהר

הַצְעִיר יְאוּדָה מִשָּׁה יְשׁוּעָה, יַחְזֵקָאֵל יְשׁוּעָה פְּתִינָא לְשִׁמְרָהוּ צוּרוֹ וַיִּחְיֶהוּ (בֵּית לֶחֶם
יְהוּדָה חֶלֶק רֵאשׁוֹן)

פרק ט'

הַסּוּד שְׁהַתְגַּלָּה לְדוֹר הָאֲחֻרָיוֹן

אִיף יְהוּדֵי כּוֹל לְזִכּוֹת בְּשַׁעָה אַחַת לְמַלְיוֹן שְׁנָה תוֹרָה

לְחֵשֶׁב מִחֻשְׁבַּת

מַה שְׁיְהוּדֵי אַחַד כּוֹל לְזִכּוֹת עַל יְדֵי לְמוֹד הַזְהַר בֵּין בֵּימֹת הַחוּל וּבֵין בְּשַׁבַּת

קד"ש

בשערו שנים ויצאו למול אחד, מקבלים אותו בין שתי זרועות. שנים יורדים לשלשה (למשה) הם שנים, אחד מהם הוא שדה תפוחים קדושים, מהבאר הזאת יושבים ושנים יושבים המושב שהנביאים (בניו) יונקים מהם. אחד ביניהם הוא חבור של הכל, והוא נוטל מהכל. אותה באר קדושה עומדת תחתיהם, שדה תפוחים והקדושים היא. מהבאר ההיא נשקים העדרים שרעה משה במדבר, מהבאר הזאת נשקו העדרים שברר יעקב כאשר ברר אותם לתוף חלקו כל אותן מרפכות וכל אותם בעלי הנפסים.

שרשה עומדים רובצים על הבאר הזאת. באר זו מתמלאת מהם, ונקראת אדני, על זה כתוב (דברים א) אדני אלהים אתה החלות וגו'. וכתוב (דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני, אדון כל הארץ, זהו שכתוב (יהושע א) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. בה גנוז מקור קדוש שנובע בה תמיד, וממלא אותה, שנקרא ה' צבאות. ברוף הוא לעולם ולעולמי עולמים.

ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה ותדלנה וגו'. אמר רבי יהודה, אם באר זו שהיא באר יעקב, הרי כתוב בה (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו וגו'. וכאן בנות תרו לא הצטרכו את זה, אלא ותבאנה ותדלנה, בלי טרח אחר.

אמר רבי תייר, יעקב הזיז אותה מן הבאר, שהרי כתוב, כשמתפנסים שם כל העדרים, והשיבו את האבן. וביעקב לא כתוב וישב את האבן, שהרי לא

כד סליקו תרין, ונפקו לקדמות חד, מקבלין ליה בין תרין דרועין. תרין נחתי לתלתא (ג'א לתמא) תרין אינון, חד מינייהו חקלא דתפוחין קדישין איהו מהאי בירא יתבי (תרין יתבי) מותבא דנביאי (ס"א בניו) נקין בהו. חד בינייהו, חבורא איהו דכלא, איהו נוטיל מפלא (דף ר"ג ע"א) ההוא בירא קדישא, קאים תחותיהו, חקלא דתפוחין (קדישין) איהו מהאי בירא אתשקיין עדריא, דרעי משה במדברא, מהאי בירא אתשקיין עדריא דבריר יעקב פד בריר לון לגו חולקיה כל אינון רתיכין, כל אינון מארי דגדפין.

תרת קימין רביעין על האי בירא. האי בירא מנייהו אתמלי. אדני אתקרי, על דא כתיב, (דברים ג) אדני יהוה אתה החלות וגו'. וכתוב (דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני, אדון כל הארץ, הדה הוא דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. ביה גניז חד מקורא קדישא, דנביע ביה תדיר, ואמלי ליה, יי' צבאות אקרי. ברוף הוא לעולם ולעולמי עולמין. (ע"ב)

ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה ותדלנה וגו'. אמר רבי יהודה, אי בירא דא, איהו בירא דיעקב, הא כתיב ביה, (בראשית כ"ט) ונאספו שמה כל העדרים וגללו וגו'. והכא בנות יתרו לא אצטריכו להאי. אלא ותבאנה ותדלנה בלא טרח אחרא.

אמר רבי חייא, יעקב אעדי לה מן בירא, דהא כתיב, פד מתפנשי תמן כל עדריא, והשיבו את האבן. וביעקב, לא כתיב וישב את האבן, דהא לא אצטריף לבתר פן, דהא הצטרף אחר פה, שהרי בתחלה המים לא היו עולים. פיון

שפא יעקב, עליו המים אליו, ומשה

אף כר עליו הפנים אליו וְאוֹתָהּ הָאֶבֶן
לא היתה על פי הבאר, ומשום
כך ותבאנה ותדלגנה.

רבי אלעזר ורבי אבא היו
הולכים מטבריה לצפורי. עד
שהיו הולכים, פגע בהם יהודי
אחד. התחבר עמם. אמר רבי
אלעזר, כל אחד יאמר דבר
תורה.

פתח הוא ואמר, (יחזקאל לו) וַיֹּאמֶר
אלי הנבא אל הרוח הנבא בן
אדם ואמרתי אל הרוח וגו'.
מפסוק זה ידעתי מקום שהרוח
יוצאת ממנו, וכי יכול היה
יחזקאל לנבא על הרוח, והרי
כתוב, אין אדם שולט ברוח
לכלא את הרוח. אלא, בן אדם
לא יכול לשלט ברוח, אבל
הקדוש ברוך הוא הוא שולט
בכל, ועל מאמרו היה מתנבא
הנביא יחזקאל. ועוד, שהרי רוח
היתה בגוף בעולם הזה, ולכן
התנבא עליה מארבע רוחות
באי הרוח, מאותו מקום
שנתחם בעמודיו בארבעת
הצדדים של העולם.

קפץ אותו יהודי לפניו, אמר לו,
רבי אלעזר, מה ראית? אמר,
דבר ראיתי. אמר לו, מה? אמר
לו, רוח בני אדם אם מתלבש
בגן עדן בלבוש של דיוקן בגוף
של העולם הזה, היה לו לכתב:
כה אמר ה' מגן עדן באי הרוח.
מהו מארבע רוחות?

אמר לו, רוח לא יורדת לעולם
הזה עד שעולה מהגן שבארץ
לתוף הפסא שעומד על ארבעה
עמודים. כיון שעולה שם,
נשאכת מתוף אותו הפסא של
המלך, ויורדת לעולם הזה,
הגוף נשל מארבעה צדדי
העולם. אף הרוח כך נטלת
מארבעה צדדי הפסא שמתקן
עליהם.

בְּקִדְמִיתָא מֵיָא לֹא הוּוּ סְלִקִין, בִּיּוֹן דְּאֵתָא
יַעֲקֹב, סְלִיקוּ מֵיָא לְגַבִּיּהּ, (ומשה אוף הכי סליקו מֵיָא
לְגַבִּיּהּ) וְהוּוּ אַבְנָא, לֹא הָוָה עַל פּוּם בִּירָא,
וּבְגִין כֵּךְ וּתְבִאנָה וּתְדַלְגָנָה.

רבי אלעזר ור' אבא הוו אזלי מטבריא לצפורי.
עד דהוו אזלי, פגע בהו חד יודאי,
אתחבר בהדיהו, אמר רבי אלעזר, כל חד
לימא מלה דאורייתא.

פתח איהו ואמר, (יחזקאל ל"ז) וַיֹּאמֶר אֵלֵי הַנְּבִיא
אֶל הַרוּחַ הַנְּבִיא בֶן אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל הַרוּחַ
וְגו'. מֵהַאי קָרָא יַדְעָנָא, אֲתֵר דְּהַרְיַח נִפְקָא
מִגִּיָּה, וְכִי יָכִיל הָוָה יַחְזֵקָא לְנִבְאָה עַל הַרוּחַ,
וְהָא כְּתִיב (קהלת ח') אֵין אָדָם שְׁלִיט בְּרוּחַ לְכֻלָּא
אֶת הַרוּחַ. אֲלֵא, בַּר נֶשׁ לֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה
בְּרוּחַ, אֲבָל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ שְׁלִיט
בְּכֻלָּא, וְעַל מִימְרֵיהּ הָוָה מִתְנַבֵּי יַחְזֵקָא. וְתוּ
דְּהָא רוּחַ הָוָה בְּגוּפָא בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְגִין כֵּךְ
אֲתַנְבִּי עֲלֵיהּ, מְאַרְבַּע רוּחוֹת בּוֹאֵי הַרוּחַ,
מֵהַהוּא אֲתֵר דְּאֲתַחֲם בְּסַמְכוּי בְּאַרְבַּע סְטְרִין
דְּעֲלָמָא.

דְּרִיגָה הוּוּא יוּדָאֵי קְמִיָּה, אָמַר לִיה רַבִּי אֲלֵעֶזֶר,
מֵאֵי חֲמִית. אָמַר מֵלָה חֲמִינָא. אָמַר לִיה
מֵאֵי הִיא. אָמַר לִיה רוּחַ בְּנֵי אָדָם, אֵי אֲתַלְבֵּשׁ
בְּגֵן עֲדָן בְּלְבוּשָׁא דְדִיּוּקְנָא בְּגוּפָא דְהַאי
עֲלָמָא, הָוָה לִיה לְמַכְתֵּב, כֵּה אָמַר ה' מִגֵּן עֲדָן
בּוֹאֵי הַרוּחַ, מֵהוּ מְאַרְבַּע רוּחוֹת.

אָמַר לִיה, רוּחָא לֹא נַחְתָּא לְהַאי עֲלָמָא, עַד
דְּסִלְקָא מִגְּנֵתָא דְאַרְעָא, לְגוּ פּוּרְסִיָּיא,
דְּקִיָּימָא עַל אַרְבַּע סַמְכִין. בִּיּוֹן דְּסִלְקָא תַּמָּן,
אֲסַתְּאָבָא מִגּוּ הוּוּא פּוּרְסִיָּיא דְמִלְפָּא, וְנַחְתָּא
לְהַאי עֲלָמָא, גּוּפָא אֲתַנְטִיל מְאַרְבַּע סְטְרֵי
עֲלָמָא, רוּחַ אּוּף הָכִי אֲתַנְטִיל מְאַרְבַּע סְטְרֵי
דְּכוּרְסִיָּיא, דְּמִתְתַּקְנָא עֲלֵיהּוּ.

אמר לו אותו האיש, הקפיצה שקפצתי לפניכם, דבר ראיתי מצד זה. משום שיום אחד הייתי הולך במדבר, וראיתי עץ אחד נחמד למראה ומערה אחת תחתיו. קרבתי אליו, וראיתי אותה מערה שמעלה ריחות מכל מיני ריחות של העולם. התחזקתי בעצמי ונכנסתי לאותה מערה, ונרדתי במדרגות ידועות לתוך מקום אחד שהיו בו עצים גדולים וריחות ובשמים שלא יכלתי לסבל.

ישם ראיתי איש אחד, ושרביט אחד בידו, והיה עומד בפתח אחד. כיון שראה אותי, תמה ועמד אלי. אמר לי, מה אתה עושה כאן ומאיפה אתה, אני פחדתי הרבה. אמרתי לו, מורי, אני מן החברים, וכך וכך ראיתי במדבר, ונכנסתי למערה הזו, ונרדתי לכאן.

אמר לי, הואיל ואתה מן החברים, קח את הפתקים הקשורים הללו ותן אותם לחברים, אותם שיודעים הסודות של רוחות הצדיקים. הפה בי באותו שרביט, ונרדמתי בין כך ראיתי פמה קולות ומחנות בתוך השנה שהיו באים בדרך לאותו מקום, ואותו איש הפה באותו שרביט ואמר, לכו בדרך של האילנות. בין כך שהיו הולכים, פרחו באויר ועלו, ולא ידעתי לאיפה. ושמעתי קולות של מחנות גדולים, ולא ידעתי מהיכן (לאיפה) מקום) הוא. התעוררתי ולא ראיתי דבר, ופחדתי באותו מקום.

בין כך ראיתי אותו איש. אמר לי, ראית דבר? אמרתי לו, ראיתי בתוך שנתו כך וכך. אמר, באותה הדרך הולכות ריחות הצדיקים לתוך הגן עדן

אמר ליה ההוא בר נש, דליגא דקא דליגנא קמייכו, מלה חמינא מהאי סטרא. בגין דיומא חד הוינא אזיל במדברא, וחמינא אילנא חד דמרגג למחזי, וחד מערתא תחותיה, קריבנא גביה וחמינא ההיא מערתא, דסלקא ריחין מכל זיני ריחין דעלמא. אתתקפנא בגרמאי ואעילנא בההיא מערתא, ונחיתנא בדרגין ידיען בגו דוכתא חדא, דהווי ביה אלנין סגיאין וריחין ובוסמין, דלא יכילנא למסבל.

ותמן חמינא חד בר נש, ושרביטא חד בידיה. והוה קאים בחד פתחא, פיון דחמא לי, תוה וקם לגבאי. אמר לי, מה אתה הקא, ומאן אתה, אנא דחילנא סגיא, אמיןא ליה, מארי, מן חבריאי אנא, פך וכך חמינא במדברא, ועאלנא בהאי מערתא, ונחיתנא הקא.

אמר לי, הואיל ומן חבריאי אנת, טול האי קיטרא דכתבא, והב ליה לחבריאי, אינון דידיעין רזין דרוחיהון דצדיקיא (דריג ע"ב) בטש בי בההוא שרביטא, ודמיכנא. אדהכי, חמינא כמה חילין ומשיריין גו שינתא, דהווי אתיין באורחא, לההוא דוכתא. וההוא גברא בטש בההוא שרביטא, ואמר באורחא דאילני זילו. אדהכי דהווי אזלי, פרחי באוירא וסלקי, ולא ידענא לאן אתר. ושמענא קלין דמשיריין סגיאין, ולא ידענא מאן (ס"א לאן אתר) איהו. אתערנא, ולא חמינא מידי, ודחילנא בההוא אתר.

אדהכי, חמינא לההוא בר נש, אמר לי, חמית מידי, אמיןא ליה, חמינא גו שינתא כך וכך. אמר, בההוא ארחה אזלי רוחיהון דצדיקיא, גו גנתא דעדן לאעלא תמן. ומה דשמעת מנייהו, הוא, דקיימי בגנתא בדיוקנא

להכנס לשם, ומה ששמעת מהם, הוא שעומדים בגן בדיוקן של העולם הזה, ושמחים ברוחות הצדיקים שגכנסים לשם.

וכמו שגוף נבנה בעולם הזה מקשר של ארבעה יסודות ומצטרף בעולם הזה, אף כף הרוח מצטרפת בגן מקשר של ארבע רוחות שעומדות בגן. ואותה רוח מתלבשת שם ומצטרפת מהם בציוור של דמות הגוף שהצטרף בעולם הזה. ואלמלא אותן ארבע רוחות שהן אוירים של הגן, הרוח לא מצטרפת בציוור כלל, ולא מתלבשת בהם.

אותן ארבע רוחות קשורות אלה באלה כאחד, ואותה רוח מצטרפת ומתלבשת בהן, כמו שהגוף מצטרף בקשרים של ארבעה יסודות העולם. ולכן מארבע רוחות באי הרוח, מאותן ארבע רוחות של גן עדן שהתלבשה והצטרפה בהן. ועכשו קח קשר זה של כתבים ולך לדרךך, ותן אותם לחברים.

בא רבי אלעזר ואותם החברים ונשקוהו בראשו. אמר רבי אלעזר, ברוך הרחמן ששלחך לכאן, שנדאי זהו ברור הדבר, והקדוש ברוך הוא הזמין לפי פסוק זה. נתן להם אותו צרור כתבים. כיון שנטל אותו רבי אלעזר ופתח אותו, יצא חדר אש והקיפו. ראה בו מה שראה, ופרח מידי.

בכה רבי אלעזר ואמר, מי יכול לעמד בגני המלך, (תהלים טו) ה' מי יגור באהלך מי ישכן ביה קדשך. אשרי דרך זו ואותה שעה שפגשתי אותך. ומאותו יום היה שמח רבי אלעזר, ולא אמר כלום לחברים. עד שהיו הולכים, פגשו באר מים אחת. עמדו עליה ושתו מן המים.

דהאי עלמא וחדאן ברוחיהון דצדיקיא דעאלין תמן.

וכמה דגופא אתבני בהאי עלמא, מקטורא דארבע יסודי, ואתציר בהאי עלמא. אוף הכי רוחא, אתציר בגינתא, מקטורא דארבע רוחין דקיימא בגנתא, וההוא רוחא, אתלבשא תמן, ומתצירת מנייהו, בציורא דדיוקנא דגופא, דאתציר בהאי עלמא. ואלמלא אינון ארבע רוחין, דאינון אוירין דגנתא, רוחא לא מתצירא בציורא כלל, ולא אתלבשא בהו.

אינון ארבע רוחין, קטירין אלין באלין פחדא, וההוא רוח אתציר ואתלבש בהו, כגוונא דגופא אתציר בקטורי, דארבע יסודי עלמא. ובגין כן, מארבע רוחות בואי הרוח, מאינון ארבע רוחין דגן עדן, דאתלבשא ואתצירת בהו, והשתא טול האי קיטרא דכתבא וזיל לארחדך, והב ליה לחבריאי.

אתא רבי אלעזר, ואינון חבריאי, ונשקוהו ברישיה, אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא, דשרדך הכא, דודאי דא הוא בריא דמלה, וקודשא בריך הוא אומין לפומי האי קרא. יתב לון ההוא קיטרא דכתבא, כיון דנטל ליה רבי אלעזר, ופתח ליה, נפק אפותא דאשא, ואסחר ליה, חמא ביה מה דחמא, ופרח מן ידוי.

בכה ר' אלעזר, ואמר מאן יכול לקיימא בגנזיאי דמלכא, (תהלים ט"ו) ה' מי יגור באהלך מי ישכון ביה קדשך. זכאה האי אורחא, והיה שעתא דאערענא כן. ומההוא יומא הוה חדי רבי אלעזר, ולא אמר כלום לחבריאי, עד דהוו אזלי, פגעו בחד בירא דמיא, קיימו עליה, ושתו מן מיא.

אמר רבי אלעזר, אשרי חלקם של הצדיקים. יעקב ברח מלפני אחיו, והזדמנה לו באר. פיון שהבאר ראתה אותו, המים נודעו לאדוניהם ועלו אליו ושמחו עמו, ושם הזדווגה לו בת זוגו. משה ברח מלפני פרעה והזדמנה לו אותה באר, והמים ראו אותו ונודעו לאדוניהם ועלו אליו, ושם הזדווגה לו בת זוגו.

מה בין משה ליעקב? ביעקב כתוב (בראשית כט) ויהי כאשר ראה יעקב את רחל וגו'. ויגש יעקב ויגל את האבן וגו'. מה כתוב במשה? ויבאו הרעים ויגורשוהו ויקם משה וישען וגו'. בודאי שמשה היה יודע, שכיון שראה מים שעולים אליו, ששם תזדמן לו בת זוגו. ועוד, שהרי ריח הקדש לא זזה ממנו לעולמים, ובה היה יודע שצפורה תהיה בת זוגו. אמר משה, ודאי יעקב בא לכאן והמים עלו אליו, והזדמן לו אדם שהכניסו לביתו ונתן לו כל מה שצריך, אף אני כן.

אמר אותו האיש, כן למדנו שיתרו היה כמר לכוכבים ומזלות. פיון שראה שפוכבים ומזלות אין בהם ממש, נפרד מעבודתה. קם העם ונדה אותו. פיון שראו את בנותיו, היו מגרשים אותם, שהרי בהתחלה הן היו רעות צאנו. פיון שראה משה ברוח הקדש שעל דבר של פוכבים ומזלות היו עושים כן, מיד - ויקם משה וישען וישק את צאנם, ונעשה קנאי לקדוש-ברוך-הוא בכל.

אמר לו רבי אלעזר, אמה אצלנו, ולא יודעים את שמך. אמה אצלנו, ואנו לא היינו יודעים

אמר רבי אלעזר, זכאה חולקיהון דצדיקיא, יעקב ערק מקמי אחוי, ואזדמן ליה בירא, פיון דבירא חמא ליה, מיא אשתמודעו למאריהון, וסלקין לגביה, וחדו בהדיה, ותמן אזדווגת ליה בת זוגיה. משה ערק מקמי פרעה, ואזדמן ליה ההוא בירא, ומיין חמו ליה, ואשתמודעו למאריהון, וסלקו לגביה, ותמן אזדווגת ליה בת זוגיה.

מה בין משה ליעקב, יעקב כתיב ביה, (בראשית כ"ט) ויהי כאשר ראה יעקב את רחל וגו'.

ויגש יעקב ויגל את האבן וגו'. משה כתיב ביה, ויבואו הרועים ויגורשוהו ויקם משה וישען וגו'. בודאי ידע היה משה, פיון דחמא מיא דסלקין לגביה, דתמן תזדמן ליה בת זוגיה. ותו, דהא ריח קדשא, לא אתעדוי מניה לעלמין וביה היה ידע, דצפורה תהוי בת זוגיה. אמר משה, ודאי יעקב אתא להכא, ומיא סליקו לגביה, אזדמן ליה בר נש דאכניש ליה לביתה, ויהב ליה כל מה דאצטריך. אנא אוף הכי.

אמר ההוא בר נש, הכי אוליפנא, דיתרו פומר לפוכבים ומזלות הוה. פיון דחמא דפוכבים ומזלות לית בה ממשו. אתפרש מפולחנא דילה. קמו עמא ונדהו. פיון דחמו בנתייה, הוו מתרכן לון, דהא בקדמיתא אינון הוו רעאן עאניה. פיון דחמא משה ברוח קדשא, דעל מלה פוכבים ומזלות הוו עבדי, מיד ויקם משה וישען וישק את צאנם. ואתעביד קנאה לקודשא בריך הוא בכלא.

אמר רבי אלעזר, אנת לגבן, ולא ידענא (דף י"ד ע"א) שמך. אמר, אנא יועזר בן

אמר, אני יועזר בן יעקב. באו החברים ונשקוהו. אמרו, ומה

אותך? הלכו כְּאֶחָד כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלַיּוֹם אַחֵר לָלוּ אוֹתוֹ שְׁלֹשָׁה מֵיָלִין, וְהֵלֵךְ לְדַרְכוֹ.

וְהָאֲמַרן אִישׁ מִצְרֵי הַצִּילָנוּ. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, הָרִי בְּאֵרֵי הַחֲבָרִים, שְׁנַצְנָצָה בְּהוֹן רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְאָמְרוּ וְלֹא יָדְעוּ מַה אָמְרוּ. לְאִישׁ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בַּמִּדְבָּר, וְהָיוּ יָמִים שֶׁלֹּא אָכַל בֶּשֶׂר. יוֹם אֶחָד בָּא דֵּב לְטַל כִּבְשׁ אֶחָד. בָּרַח הַכִּבְשׁ, וְהֵדֵב אַחֲרָיו, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ אִישׁ לַמִּדְבָּר. רָאָה כִּבְשׁ וְהִחֲזִיק בּוֹ וַיִּשְׁחֲטוּ, וְאָכַל בֶּשֶׂר.

דָּבָר אַחֵר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (שיר א) שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה וְגו'. שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא שְׁחוּרָה מִן הַגְּלוּת. וְנֶאֱוָה - שֶׁהִיא נֶאֱוָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים כְּשָׂרִים. בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם - שְׁעַל זֶה זִכָּאִים לְרִשְׁתָּ אֶת יְרוּשָׁלַם שֶׁל מַעְלָה. כְּאֵהְלֵי קֶדֶר - אֵף עַל גִּב שֶׁהִיא קוֹדֶרֶת בְּגִלוּת, בַּמַּעֲשִׂים הִיא כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, כִּירִיעוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁשְׁלוֹם כְּלוֹ שְׁלוֹ.

רַבִּי חֲזִיָּא הַגְּדוֹל הָיָה הוֹלֵךְ לְבַעֲלֵי הַמַּשְׁנָה לְלַמַּד מֵהֶם. הֵלֵךְ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְרָאָה פְּרָגוּד אֶחָד שֶׁהָיָה מִפְּסִיק בְּבֵית. תָּמָה רַבִּי חֲזִיָּא. אָמַר, אֲשַׁמַּע דְּבַר מִפִּי מַכָּאן.

שָׁמַע שֶׁהָיָה אוֹמֵר, בְּרַח דְּוָדִי וּדְמָה וּדְמָה לָךְ לְצַבִּי אוֹ לַעֲפָר הָאֵילִים. כָּל הַפְּסוּף שְׁכּוֹסְפִים יִשְׂרָאֵל (מלפניו) מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּאֻתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הוֹלֵךְ וְלֹא מִתְרַחֵק, אֲלֵא בּוֹרֵחַ כְּצַבִּי אוֹ כְּעֵפֶר הָאֵילִים.

מַה הַטַּעַם? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵין חִיָּה בְּעוֹלָם עוֹשָׂה כְּמוֹ

יַעֲקֹב. אֵתוּ חֲבָרֵיָּא וְנִשְׁקוּוּהוּ, וְאָמְרוּ, וְמָה אַנְתָּ לְגַבְזָן, וְלֹא הוֹיָנוּן יַדְעִין בְּךָ. אֲזָלוּ כַּחֲדָא כָּל הַהוּא יוֹמָא לְיוֹמָא אַחְרָא אֲזַפּוּהוּ תְּלַת מֵיָלִין, וְאֲזִיל לְאוֹרְחֵיהּ.

וְהָאֲמַרן אִישׁ מִצְרֵי הַצִּילָנוּ. (שמות ב') רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, הָא אוֹקְמוּהָ חֲבָרֵיָּא, דְּנִצְנָצָא כִּהּוּ רוּחַ קְדָשָׁא, וְאָמְרוּ, וְלֹא יַדְעוּ מַה אָמְרוּ. לְבַר נֶשׁ, דְּהוּהוּ יְתִיב בַּמִּדְבָּרָא, וְהוּוּ יוֹמִין דְּלֹא אָכַל בֶּשֶׂרָא. יוֹמָא חַד אֶתָּא דּוּכָא לְנִטְלָא חַד אִימְרָא, עָרַק אִימְרָא, וְדוּכָא אֲבַתְרֵיהּ, עַד דְּמָטוּ לְגַבֵּי הַהוּא בְּר נֶשׁ לְמִדְבָּרָא, חֲמָא אִימְרָא, וְאֶתְקִיף בֵּיהּ וַיִּשְׁחַטֶּיהּ וְאָכַל בֶּשֶׂרָא.

דְּבַר אַחֵר (שמות א') וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים א) שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה וְגו', שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּהִיא שְׁחוּרָה מִן גְּלוּתָא, וְנֶאֱוָה, דְּהִיא נֶאֱוָה בְּאוֹרֵיָתָא, וּבְפַקוּדִין, וּבְעוֹבְדִין דְּכִשְׁרָן. בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם, דְּעַל דָּא, זַפְּאִין לִירְתָּאָהּ יְרוּשָׁלַם דְּלַעֲיָלָא. כְּאֵהְלֵי קֶדֶר, אֵף עַל גִּב דְּהִיא קוֹדֶרֶת בְּגִלוּתָא, בְּעוֹבְדִין הִיא כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה, כִּירִיעוֹת, דְּמַלְכָּא דְּשְׁלָמָא כְּלָא דִּילֵיהּ.

רַבִּי חֲזִיָּא רַבָּא, הוּהוּ אֲזִיל לְגַבֵּי מְאֲרִיהוֹן דְּמַתְנִיתָא, לְמִילָף מְנִיָּהּ. אֲזָל לְגַבֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְחֲמָא פְּרָגוּד חַד, דְּהוּהוּ פְּסִיק בְּבֵיתָא. תָּוּה רַבִּי חֲזִיָּא, אָמַר, אֲשַׁמַּע מְלָה מְפּוּמִיָּה מֵהֶכָּא.

שָׁמַע דְּהוּהוּ אָמַר, (שיר השירים ח) בְּרַח דְּוָדִי וּדְמָה לָךְ לְצַבִּי אוֹ לַעֲוֹפֵר הָאֵילִים. כָּל פְּסוּפָא דְּכְסִיפּוּ יִשְׂרָאֵל (מקסמיה) מִקּוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּאֻתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָיָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הוֹלֵךְ וְלֹא מִתְרַחֵק, אֲלֵא בּוֹרֵחַ כְּצַבִּי אוֹ כְּעוֹפֵר הָאֵילִים.

מְאִי טַעַמָּא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵין חִיָּה בְּעוֹלָם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא מושוו פסיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְכָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִוְטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבֵּי שְׁמוּעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

הַמְּנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלֵק לְלַמּוּד חֶדְשִׁי

וְלַלְמוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוֹר יְקָרוֹת

וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

חֶדֶשׁ תַּמּוּז תש"ע לפ"ק

עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א